

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Compendium Totius Tractatus De S. Matrimonij
Sacramento R. P. Thomæ Sanches E Soc. Iesv**

Sánchez, Tomás

Coloniæ Agrippinæ, 1624

14. Professio & Professorus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41559

etur arbitrio. Item testes possunt non citata parte examinari. Non sufficit tamen vnus testis, nisi casu quo coniux obierit in loco ita distanti, vt facile nequeant alia probationes haberi, *lib. 2. disp. 47. à nu. 1. vsque ad 12.*

5 Fama per sola non sufficit ad probandam mortem, nisi cum sex conditionibus. 1. est, vt duplici teste proberur. 2. quod testes sint omni exceptione maiores, deponantque audiuisse à fide dignis. 3. vt concurrat causa rationalis, ex qua fama orta est. 4. est, vt testes deponant, se audiuisse publicè à maiori populi parte: nec sat erit dicere se audiuisse publicè. 5. conditio est, vt deponant testes à quibus personis fama ortum habuerit, & à quibus ipsi audierint. Nisi fama ex coniecturis probabilibus confirmaretur, & de fama magnus testium numerus, vt septem, vel decem, deponat. Vltima conditio est, vt testes de fama deponentes asserant, rem ita se habere credere. At testes non compelluntur iurare, sed absque iuramento valet eorum dictum, *lib. 2. disp. 46. à num. 13. vsque ad 17.*

Professio, & Professus.

1 Professio ficta, aut metu extorta potest solo actu interno ratificari, *lib. 2. disp. 32. nu. 14.* Secus dicendum de professione nulla ex parte monasterij, *eod. lib. disp. 35. nu. 4.*

2 Metus reuerentialis non annullat professionem, sicut nec matrimonium, *lib. 4. disp. 6. num. 18. & 18.*

Q 2

3 Pro-

3 Professus fictè non tenentur iurare profiteri ratione Ecclesiæ sententiæ fundatæ in falsa præsumptione, sed ratione scandali, atque ita eo fugere potest, vbi scandalum vitatur, *lib. 2. disp. 39. nu. 11.*

4 Professio non est irrita, quamvis ex dolo & errore causæ finalis fiat, alias minimè facièda; secùs dicendum de errore circa substantia- lia, *lib. 9. disp. 10. à nu. 18. vsque ad 2.*

5 Professio facta à coniuge existimantè di- uortium esse iustè celebratum, valida est, *lib. 10. disp. 9. nu. 23.*

6 Professio tacentis morbum, est valida, quamvis eo detecto non admitteretur. Peccat tamen mortaliter sic professionem faciens, & potest expelli à religione. Quod intellige non existenti statuto pontificio eam irritanti, *lib. 7. disp. 37 nu. 53.*

7 Professio irrita ratificanda exigit consè- sum nouum professi scientis priorem fuisse ir- ritam. Non tamè exigitur noua superioris ac- ceptatio, nec sunt reperendæ cæremoniæ soli- tæ adhiberi, *lib. 7. disput. 37. à num. 59. vsque ad 66.*

8 Professio facta in religionibus militari- bus non transacto anno nouitiatus valida est, *lib. 7. disp. 44. nu. 8.*

9 Vt sit licita professio religionis coniugi post matrimonium consummatum, non so- lùm requiritur licètia manentis in sæculo, sed requiritur, quòd manens sit senex sine incon- tinentiæ

continentiæ suspitione. Item requiritur votum castitatis, quod non dirimit matrimonium subsequens mortuo coniuge. Si autem manens in sæculo sit iuuenis, id non sufficit, sed opus est, ut pariter ingrediatur religionem, & profiteatur. Non tamen requiritur licentia Episcopi *lib. 7. disp. 32. à nu. 1. vsque ad 8.*

10. Votum senis suspecti de incontinentia non sufficit, ut alter profiteatur. Nec votum iuuenis, quamuis ita vitæ honestæ sit, ut nullum incontinentiæ periculum subfit. Nec etiam votum senis non suspectæ de incontinentia, sed suspectæ de alijs peruersis moribus, *lib. 7. disp. 32. à nu. 9. vsque ad 11.*

11. Coniux senex relictus in sæculo cum continentia voto, id non seruans post viri professionem, sed viuens incontinenter, non est cogendus ingredi religionem, *lib. 7. disputat. 32. num. 12.*

12. Coniux egressus ante professionem reddendus est coniugi, de cuius legitima licentia, voto castitatis emisso, ingressus fuerat. Idem tamen votum non adhuc obligat manentem in sæculo, nisi independentem à professione vouisset, *lib. 7. disp. 32. nu. 13.*

13. Si alter coniux absque alterius licentia professionem faciat, ac manens in sæculo ratificare velit, non indiget ingressu religionis, quamuis iuuenis sit, sed satis est in sæculo castitatem vouere, *lib. 7. disp. 32. nu. 14.*

14. Coniux sexagenarius vir, & foemina

Q 3

quin-

quingagenaria, sunt senes, vt possint in sæculo manere astricti castitatis voto, vt alter coniux legitimè ad religionem transeat, *lib. 7. disp. 32. nu. 17.*

15 Professio facta absque coniugis licentia post consummatum matrimonium, est omnino nulla, & nullius momenti, & potest reuocari à coniuge autoritate iudicis, & nõ tenetur post obitum coniugis ad religionem redire, *lib. 7. disp. 34. à nu. 6. vsque ad 13.*

16 Coniux sine licentia professus potest propria autoritate religionem deserere, altero non repetente, *lib. 7. disp. 34. nu. 15.*

17 Coniuge, sine cuius licentia professio facta est, consensum præstante illi professioni, non redditur ea valida, sed potest in foro conscientie exire, non obstante consensu manentis in sæculo, & potest repeti, *libro. 7. disp. 34. nu. 16.*

18 Coniux in sæculo relictus, altero absque eius licentia professo, non potest quoque inuito professo religionem ingredi, & si ingrediatur potest reuocari, *lib. 7. disp. 34. nu. 23.*

19 Si vterque coniux, mutua licentia non obrenta, profiteatur, valet professio, quando vterque fuit conscius. Secus, si fuit ignarus, *lib. 7. disp. 34. nu. 24.*

20 Professio de licentia spontanea alterius emissa inuentis in sæculo cum voto, vel sine illo, est valida. Et si hic professus à monasterio reuocatus, deficientibus aliquibus iurere-

qui

quisitis, tenetur ad monasterium redire defuncto coniuge, *libr. 7. disput. 33. à num. 1. vsque ad 7.*

12 Professus validè absque iure petitis in cōiuge manente in sæculo, nō potest reuocari à coniuge ex cuius licētia professus est, quādo emisit votum. Et idem quando non emisit conscia vxor manens in sæculo iuris disponētis virum non posse profiteri nisi ipsa concedens licentiam voueat castitatem, si sit senex, & si iuuenis ingrediatur religionem. Secus si iuris inscia erat. Et casu quo potest reuocari, non conceditur iure actionis, sed ex solo iudicis officio, cuius est consulere periculo incontinentiæ. Item dum coniux non est professus, potest licentia à coniuge concedente reuocari, & post reuocationem nil tenebit, *lib. 7. disp. 33. à nu. 18. vsque ad 19.*

22 Coniux manens in sæculo, nullo facto voto, si est senex, & nulla data suspitione, ad nihil cogendus, & potest manere in sæculo. & professio est legitima de eius licētia facta, casu quo non datur reuocatio iuxta dicta. Si tamen coniux manens in sæculo fuerit iuuenis, aut suspectus de incontinentia, tunc cogendus profiteri, si tale votum emisit. Si tamē votum vouit continentia, dando licentiam proficendi, si erat ignara iuris petentis professionem ipsius, non cogetur profiteri, sed tantum includetur in monasterio, vt à vagationibus arceatur. Si verò erat conscia iuris, cogetur
 Q 4 pro-

profiteri, *lib. 7. disputat. 33. à num. 24. vsque ad 28.*

23 Professio facta cum metu cadenti in constantem virum extorta, est nulla. Secus dicendum de metu leui. Idem dicendum, si fuit extorta dolo graui; & potest reuocari, *lib. 7. disp. 35. à nu. 1. vsque ad 12.*

24 Professio facta cum dissimulatione potentis reclamare, & toto vitæ spatio dissimulantis, est rata, & valida, *lib. 7. disp. 35. nu. 15.*

25 Professus absque coniugis licentia non potest postea altero fornicanti reperi, si ipse professus innocens sit, & potest exire à monasterio, ac condonata iniuria adulterij vxorem sibi reconciliare, nisi ante professionem fuisset vxor fornicata, *lib. 7. tota disp. 36.*

26 Professus coniugatus sine legitima licentia durante matrimonio potest reclamare post quinquennium. Cessante tamen impedimento, eo quod coniux manens in sæculo consensum præbuit, aut fornicatur, aut mortua est, vt conualescat professio, necessaria est ratificatio ipsius cognita nullitate, & acceptatio religionis sciētis, alteram fuisse nullam. Secus dicendum de repetitione nouitatus, *li. 7. disp. 37. nu. 69. & 70.*

27 In Trid. Sess. 25. de regularibus *cap. 19.* vt liceat contra professionem tacitam, aut expressam reclamare, petuntur tres condiciones. Prima: Ne deponat habitum ante reclamationem, nisi iustam causam habeat. Secunda: Vt
cau-

causas quas, præ tendit coram superiore, & Ordinario deducat. Tertia: Ut id sit intra quinquennium à die professionis siue tacitæ, siue expressæ numerandū. Quod decretū fundatur præsumptione ratificationis professionis factæ per illud quinquennium. Quæ præsumptio est iuris, & de iure, & hoc quinquennium est cōtinuum, atque adeo à die professionis currit, non obstanti ignorantia, aut alio impedimento facti. Tamē transacto quinquēnio, cōpetit in integrum restitutio ratione iustæ ignorantia, non crassæ, aut impedimenti ad reclamandum. Et hoc non solum minori ratione fragilis ætatis, sed etiam maiori ex clausula generali (si qua mihi iusta causa,) *lib. 7. disp. 37. à nu. r. vsque ad 29.*

28. Decretum Trid. Sess. 25. de reg. cap. 19. non intelligitur de laborantibus impedimento temporali permanente toto illo quinquēnio. Nec comprehendit perpetuò inhabiles ad profitendum, *lib. 7. disputat. 37. à num. 30. vsque ad 35.*

29. Inualidè professus, & transacto iã quinquēnio, est destitutus omni remedio ad reclamandum. Tenetur autem professionem ratificare, aut oblata commoda fugiendi occasione in partes remotas ire, vbi sine scandalo viuere possit. Quando verò bona fide inualidè professus est, non tenetur ratam habere, *lib. 7. disput. 37. à nu. 36. vsque ad 44.*

30. Inualidè professus, siue bona, siue malè fide,

Q 5

fide,

fide, non tenetur quid reparare quoad facta respectu temporis præteriti. Si verò loquamur de in posterum faciendis, tenetur secretè pro foro conscientie dispensationem impetrare, vt retineat locum, ac cætera priuilegia antiquitati prioris professionis irritæ debita, *lib. 7. disp. 37. à nu. 67. vsque ad 68.*

Promissio.

1 Promissio merè interna, homini facta, nõ sufficit ad sponsalia; nec stante iure positiuo; nec attento iure nature obligat. Et sic potest reuocari, *lib. 1. disp. 3. tota.*

2 Promissio mutua requiritur ad sponsalia. Item sufficit repromittere saltem tacitè, per signa manifestantia repromissionem. Et vt censeatur repromissio, non sufficit sola acceptatio promissionis, dicendo, *placet;* vel *accepto,* vel *gratias tibi ago,* *lib. 1. disp. 3. num. 1. & 5.*

3 Promissio acceptata sine repromissione, gratis & liberaliter facta solum promittentem obligat: nisi acceptans differat diu repromissionem. Secus dicendum de promissione respectiua, & per modum contractus facta, dum non accedit repromissio, *lib. 1. disput. 5. num. 12. & 14.*

4 Ex promissione gratuita cum repromissione etiam gratuita conflunt sponsalia, *lib. 1. disp. 5. nu. 13.* Promissio autem gratuita dicitur, quãdo non agitur de re promissa, sed promittitur ob aliquod beneficium. Secus quãdo agebatur; tunc enim est respectiua, *ibid. nu. 15.*
5, Pro